

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5445/2552

พนักงานอัยการจังหวัดภูเก็ต โจทก์ นายประดิษฐ์ พิมพ์สิงห์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 5, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 5, พ.ร.บ.น้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2521 มาตรา 4, พ.ร.บ.มาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. 2466 มาตรา 2, พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 32, พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 277, พ.ร.บ.วิฤตคมนาคน พ.ศ. 2498 มาตรา 6, พ.ร.บ.มาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. 2466 มาตรา 19, พ.ร.บ.น้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2521 มาตรา 6 ทวิ, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 7, ป.อ. มาตรา 33

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้เหตุที่จะเกิดที่นอกราชอาณาจักรแต่เห็นได้ว่าจำเลยมีเจตนาประสงค์ต่อผลหรือย่อมจะเล็งเห็นได้ว่าผลนั้นจะเกิดขึ้นในราชอาณาจักร เพราะเรือที่รับช่วงน้ำมันจะต้องนำน้ำมันของกลางไปจำหน่ายให้แก่เรือที่ทำการประมงในทะเลอาณาเขตซึ่งอยู่ในเขตราชอาณาจักรไทย กรณีต้องด้วย ป.อ. มาตรา 5 วรรคสอง ซึ่งบัญญัติว่า การพยายามกระทำการใดซึ่งกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด แม้การกระทำนั้นจะได้กระทำนอกราชอาณาจักร ถ้าหากการกระทำนั้นจะได้กระทำตลอดไปจนถึงขั้นความผิดสำเร็จผลจะเกิดขึ้นในราชอาณาจักรให้ถือว่าการพยายามกระทำความผิดได้กระทำในราชอาณาจักร และการพยายามกระทำความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดซึ่งถือเสมือนเป็นความผิดสำเร็จโดยมีโทษเช่นเดียวกับความผิดสำเร็จ จำเลยจึงมีความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 1/1

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2459 (ที่ถูก พ.ศ.2469) มาตรา 27 และมาตรา 27 ทวิ พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 5 มาตรา 6 มาตรา 7 และมาตรา 8 พระราชบัญญัติวิฤตคมนาคน พ.ศ.2489 (ที่ถูก พ.ศ.2498) มาตรา 4 มาตรา 6 มาตรา 11 มาตรา 22 และมาตรา 23 พระราชบัญญัติ น้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ.2521 มาตรา 4 มาตรา 6 ทวิ มาตรา 13 มาตรา 20 ทวิ และมาตรา 25 ตริ พระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ.2466 มาตรา 2 มาตรา 19 และมาตรา 31 พระราชบัญญัติ การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 มาตรา 3 มาตรา 277 และมาตรา 282 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32 มาตรา 33 มาตรา 83 และมาตรา 91 ธิบของกลางทั้งหมด เฉพาะวิฤตคมนาคนและเครื่องมือหาตำแหน่งที่เรือของกลางให้รับไว้เพื่อใช้ในราชการ กรมไปรษณีย์โทรเลข จ่ายสินบนนำจับแก่ผู้นำจับและเงินรางวัลแก่ผู้จับตามกฎหมาย จำเลยให้การ ปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 มาตรา 277 และมาตรา 282 พระราชบัญญัติวิฤตคมนาคน พ.ศ.2498 มาตรา 6 วรรคหนึ่ง มาตรา 11 วรรคหนึ่ง และมาตรา 23 พระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ.2466 มาตรา 19 และมาตรา 31 พระราชบัญญัติน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ.2521 มาตรา 6 ทวิ วรรคหนึ่ง มาตรา 20 ทวิ และมาตรา 25 ตริ วรรคสอง พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 และมาตรา 27 ทวิ การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานทำการในเรือในตำแหน่งนายเรือโดยมิได้รับ
ประกาศนียบัตรรับรองความรู้ความสามารถอันถูกต้อง จำคุก 2 เดือน ฐานมิและใช้เครื่อง
วิทยุคมนาคมโดยไม่ได้รับใบอนุญาตเป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดกฎหมายหลายบท
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่ละบทมีอัตราโทษเท่ากันให้ลงโทษฐานใช้เครื่อง
วิทยุคมนาคมโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี 6 เดือน ฐานตั้งสถานวิทยุคมนาคมโดยไม่รับ
ใบอนุญาต จำคุก 1 ปี 6 เดือน ฐานมีเครื่องตวง เครื่องวัดซึ่งไม่ถูกต้องตามความประสงค์ของ
กฎหมายไว้ในความครอบครอง จำคุก 6 เดือน ฐานตั้งสถานบริการจำหน่ายน้ำมันเชื้อเพลิงโดยไม่
ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 เดือน ฐานปลอมปนน้ำมันเชื้อเพลิงเพื่อจำหน่าย จำคุก 1 ปี 6 เดือน ฐาน
นำของที่ยังมิได้เสียค่าภาษีและยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในราชอาณาจักร ปรับ
1,439,496 บาท ฐานรับไว้ซึ่งของอันตนรู้ว่านำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ปรับ
330,600 บาท รวมจำคุก 5 ปี 3 เดือน และปรับ 1,770,096 บาท จำเลยให้การรับสารภาพในชั้น
จับกุมและชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษหนึ่งในสาม ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 ปี 6 เดือน และปรับ 1,180,064 บาท ไม่ชำระ
ค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 และมาตรา 30 ในกรณีที่ต้องกักขังแทน
ค่าปรับ ให้กักขังจำเลยแทนค่าปรับ 2 ปี ริมของกลางทั้งหมด เฉพาะเครื่องวิทยุคมนาคมให้รับไว้
เพื่อใช้ในราชการกรมไปรษณีย์โทรเลข ให้จ่ายสินบนร้อยละสามสิบและจ่ายรางวัลร้อยละสิบห้า
ของราคาของกลางที่ศาลสั่งริบ ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด
พ.ศ.2489 มาตรา 7 และมาตรา 8 จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลย
มีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33
มาตรา 80 และมาตรา 83 ปรับ 1,439,496 บาท ลดโทษหนึ่งในสามตามคำพิพากษาของ
ศาลชั้นต้นแล้ว ปรับ 959,664 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
29 และมาตรา 30 โดยกักขังแทนค่าปรับ 2 ปี ริมของกลาง ให้จ่ายสินบนร้อยละสามสิบและจ่าย
รางวัลร้อยละสิบห้าของราคาของกลางหรือค่าปรับตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการ
ปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7 และมาตรา 8 ริมของกลางทั้งหมดโดยไม่สั่งให้
ริบเครื่องวิทยุคมนาคมของกลางไว้เพื่อใช้ในราชการกรมไปรษณีย์โทรเลขยกข้อหาและคำขออื่น
นอกจากนี้ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า
ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาและโจทก์ไม่ฎีกาโต้แย้งว่า ตาม
วันเวลาเกิดเหตุในฟ้อง จำเลยนำเรือบรรทุกทุกน้ำมันเชื้อเพลิงโอเชียน 3 นำพาน้ำมันเชื้อเพลิงดีเซล
117,414 ลิตร ราคา 352,242 บาท ที่ยังมีได้เสียค่าภาษีและยังมิได้ผ่านศุลกากรแล่นจากประเทศ
สาธารณรัฐสิงคโปร์จะเข้ามายังราชอาณาจักรไทย โดยจำเลยนำเรือบรรทุกน้ำมันดังกล่าวมาจอด
ลอยลำในทะเล ณ บริเวณหมู่เกาะอาดัง และศาลอุทธรณ์ภาค 8 วินิจฉัยว่า มีเหตุอันควรสงสัย
ตามสมควรว่า ที่เกิดเหตุอยู่ในทะเลอาณาเขตอันเป็นเขตราชอาณาจักรไทยหรือไม่ ซึ่งต้องฟังให้
เป็นผลดีแก่จำเลยว่า จุดที่จำเลยลอยลำเรื่อนั้นอยู่นอกราชอาณาจักรไทย แต่พันตำรวจตรีสุวัฒน์
ดาบตำรวจวันชัย และสิบตำรวจโทชัยวัฒน์ ใช้เรือตรวจการของตำรวจน้ำไปจับจำเลยกับพวก ณ
จุดดังกล่าวแล้วนำตัวจำเลยกับพวกส่งให้พันตำรวจเอกจงรักษ์ และพันตำรวจโทวีรวิทย์
พนักงานสอบสวน ดำเนินคดีในข้อหาลักลอบนำน้ำมันดีเซลเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่
ได้รับอนุญาตและข้อหาอื่น ๆ ตามฟ้อง พร้อมเรือบรรทุกทุกน้ำมันสกายโอเชียน 3 น้ำมันเชื้อเพลิง
ดีเซล 117,414 ลิตร วิทยุรับส่ง 2 เครื่อง เครื่องมือหาตำแหน่งที่เรือ 2 เครื่อง มิเตอร์ 2 เครื่อง และ

สายน้ำมันพร้อมหัวจ่าย 4 สาย เป็นของกลาง ซึ่งต่อมาศาลอุทธรณ์ภาค 8 วินิจฉัยฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยคงมีความผิดฐานร่วมกันพยายามนำของที่ยังไม่ได้เสียค่าภาษี (น้ำมันดีเซลของกลาง) และยังมีได้ผ่านด่านศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในราชอาณาจักรทั้งได้ใช้และมีไว้เพื่อใช้กระทำความผิด ซึ่งของกลางตามฟ้อง ข้อหาอื่นพิพากษายกฟ้องและให้รับของกลางทั้งหมดนั้น แต่เนื่องจากการพยายามกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 มีโทษเช่นเดียวกับความผิดสำเร็จ ศาลจึงมีอำนาจลงโทษจำเลยได้ตามบทกฎหมายดังกล่าว มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ และจำเลยมีความผิดตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาหรือไม่ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า บริเวณทะเลจุดที่เกิดเหตุอยู่ในเขตต่อเนื่องกับทะเลอาณาเขตซึ่งประเทศไทยมีอำนาจตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศที่จะป้องกันมิให้มีการละเมิดกฎหมายและระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการศุลกากรได้ ปรากฏว่าประเทศไทยได้ประกาศเขตอำนาจในเขตต่อเนื่องกับทะเลอาณาเขตตั้งแต่วันที่ 14 สิงหาคม 2538 แล้ว ดังนั้น ในขณะที่เกิดเหตุเจ้าพนักงานตำรวจจึงมีอำนาจตรวจค้นเรือใด ๆ ที่สงสัยว่าจะละเมิดกฎหมายและระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการศุลกากรและจับกุมผู้ต้องสงสัยว่ากระทำความผิดต่อกฎหมายและระเบียบดังกล่าว ในทะเลซึ่งเป็นเขตต่อเนื่องได้ การจับกุมจำเลยกับพวกจึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ตลอดจนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2538 ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะเกิดเหตุแล้ว ส่วนที่จำเลยอ้างว่า เจ้าพนักงานตำรวจกลั่นแกล้งจับกุมเพราะเรียกร้องเงินจากจำเลยไม่ได้ นั้น เห็นว่า การจับกุมและการสอบสวนเป็นคนละขั้นตอนกัน เมื่อไม่ปรากฏว่าคดีนี้มีการสอบสวนไม่ชอบอย่างไร โจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้อง ตามคำเบิกความของจำเลยที่ตอบโจทก์ถามค้าน จำเลยเบิกความรับว่า จำเลยลอยเรือเพื่อให้เรือลำอื่นที่ชักธงชาติไทยมารับช่วงน้ำมันไปจำหน่าย แก่เรือประมงอีกทอดหนึ่ง แม้เหตุที่เกิดขึ้นนอกราชอาณาจักรแต่เห็นได้ว่าจำเลยมีเจตนาประสงค์ต่อผลหรือย่อมจะเล็งเห็นได้ว่าผลนั้นจะเกิดขึ้นในราชอาณาจักร เพราะเรือที่รับช่วงน้ำมันจะต้องนำน้ำมันของกลางไปจำหน่ายให้แก่เรือประมงที่ทำการประมงในทะเลอาณาเขตซึ่งอยู่ในเขตราชอาณาจักรไทย การกระทำของจำเลยจึงอยู่ในชั้นพยายามตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 วินิจฉัยกรณีต้องด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 5 วรรคสอง ซึ่งบัญญัติว่า การพยายามกระทำการใดซึ่งกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด แม้การกระทำนั้นจะได้กระทำนอกราชอาณาจักร ถ้าหากการกระทำนั้นจะได้กระทำตลอดไปจนถึงขั้นความผิดสำเร็จผลจะเกิดขึ้นในราชอาณาจักร ให้ถือว่ากระทำความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 กฎหมายบัญญัติเป็นความผิดและถือเสมือนกับเป็นความผิดสำเร็จโดยมีโทษเช่นเดียวกับความผิดสำเร็จ จำเลยจึงมีความผิดตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษา ส่วนของกลางทั้งหมดตามฟ้องฟังได้ว่า เป็นทรัพย์สินที่จำเลยใช้และมีไว้เพื่อใช้กระทำความผิดดังกล่าว ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ชอบที่จะสั่งรับของกลางทั้งหมดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 (1) ได้ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 ที่ลงโทษจำเลยมานั้น ชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

ชาลี ทัพภวิมล · ดิเรก อิงคนินันท์ · นิยุต สุภัทรพาหิรผล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5445/2552>